

בס"ד. פורים ה'תשמ"מ. הנתנת התי' בלתי מוגה

בלקיה הווא נודדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי
המלים ויהיו נקראים לפני המלך, ומביא כ"ק מו"ח אדמו"ר
במאמר ד"ה זה לפני ארבעים שנה² (כשהגיע למדינה זו), דאיתא
במנהגי מהרי"ק³ דמבלקיה הווא צורבים פתגמי' את קולו בקראתו
לפי שזוהו עיקר הגוס, חוקפו של הגוס, וצ"ה⁴ ב"מה שנודה שנה המלך
והי' על הנה זוהו חוקפו של הגוס, ולכאורה הרי חוקפו של הגוס הוא
בקשת אסתר והחגוגי' וההכנות לזה וכו'. אך הענין הוא דהנה איתא
בילקוט, בליקיה הווא נודדה שנת המלך זה⁵ מלכו של עולם, וכי שניה
יש לפניו, אלא כשישראף חוטאין עושה עצמו כישן שגאמר⁶ למה חישן
ה' וכשעושים רצונו הנה, לא יגום ויא יישן, וצ"ה⁷ ב"מה ענין
השינה למעשה.

ויוכן זה מענין השינה כמו שהוא בהאדם שלמטה, שהרי דברה תורה
כפשוטו ב"א. וגם מענין השינה בעבודה האדם, דבאחזק"ת
אתרע"ץ⁹, ובמדת אדם מורד בה מורדין ליוסי. דהנה בשעה שהאדם
על או ניכרת מעלת הכחות זה עץ זה, וכמו בהכחות לדאי' ושמיצה
(הכחות הנמצאים בהפנים ושייכים להמות), ויש בהם (בראי'
והמזוה) יתרון זה עץ זה, דהיתרון שבכח הראי' הוא בהתאמתות
וההנהגה (דער אפרייג) שבנפש, שע"י חוש הראי' ההתאמתות היא
חזקה ועמוקה יותר מן ההתאמתות שע"י השמיעה, ואפי' כשומע
מפי עדים נאמנים¹⁰, וכמאמר¹² אינה דומה שמיעה לראי'. וכמו
הל סיני שענינו¹³ ראו וראו וראו, דמה האמינו בו למעלה
ולא אחר, ומסיימנו¹⁴: הא כמה הדבר דומה כי' צאדם כי' שראה
בענין כי'. ושמנה מוכן שעיקר המעשה היא בענין הראי'. והוה גם מה
שכתוב גבי מ"ה¹⁵ אהם ראוה כי מן השמים דברתי עמכם, ופרש"י
יש המושל בין מה שאדם רואה כמה שאחרים משיחין לו. הוינו, דאנה
דומה לראי' אפי' לשמיעה מפיל משה רבינו, שמשוה אמת וחזקו
אמתו¹⁶. ועד"ו יש מעשות בחוש השמיעה על חוש הראי'. ועד"ו בכ"פ
כחות הנפש, דכאשר האדם על¹⁷ או המוחין חב"ד שהם נעלים ביותר

ואתו
איתו

- (1) אסתר ו' א. (2) פורים ה'תשמ"ח (נדפס במה"מ ה'תשמ"ח). (3) חובא בדרך
משו או"ח סתר"צ סק"ג. מנ"א שם סק"י. (4) מגילה י"ט. א. (5) שפעורי עה"ש
(רמז חתנו). (6) תהלים פד, כד. (7) שם קכ"א, ו'. (8) ברכות לא, ב. וש"י.
(9) ראה דרמ"ג קנ"ב, א. קס"א. ובכ"מ. (10) פוסה ח, ב. במשנה. (11) ראה
לקי"ח ח"ט ע' 121 ובהוספו שם בתערה 12. (12) ראה בפליאת עה"פ יתרו י"ט.
ט. (13) הל' יסתר"ח פ"ח ה"א. (14) שם ח"ג. (15) יתרו כ, יט. (16) תנומתא
קרוה יא.

זאת וכות את אשר עשה לך עמלק

והנה עיקר ענין זה יהי' לע"ז בביאת המשיח כמ"ש מרחמה זה'
בעמלק מדור דור ותיכ"ע דוא דמלכא משיחא, אלא שאעפ"כ
תזי זה (ככל הענינים ולע"ז) במעשינו ועבודתנו בשיח אפסי שני,
וכפרים גם ענין מזה אמתה דקליפה עמלק שכוננו ה"י וכפרט ע"י
העבודה שבזמן הגלות ועמלק"כ בעלכתא דמשיחא שענינה הוא עבודה
החשובה למעשה ממדדה והגבלה, שעבודה זו שייכה בעיקר לענין
הגאולה, דמשיח אהא צאנבא צדיקיא בחיובתה²⁹ וישראף עושיין
חשובה ומיד זו נגאציף³⁰, שיעמוד מלך מביח דוד כי' ויפתח מרחמה
ה' (כרף) גם מרחמה עמלק, ואודבה בעיקר קאי זה עץ מרחמה
עמלק) וינצה ויכנה מקדש במקומו³¹ ורג, דברים אלו הם ע"ד
מאר"ז³² ג' מצות נצטוו ישראל כניסתו לארץ פהעמיד להם מלך
ולחכרית זרעו של עמלק ורבענה להם כוח הבחירתו, בקרוב ממש
ובעצמא לידך.

- (28) תזיח רפ"י. (29) חובא בלקי"ח שמע"צ צ"ב, ב. שה"ש ג, סע"ב. וראה
זח"ג קנ"ב, ב. (30) רמב"ם הל' חשובה פ"ו ת"ח. (31) רמב"ם הל' מלכים
ספ"א. (32) סנהדרין כ, ב. רמב"ם הל' מלכים. ועד.

הנתנת התי' בלתי מוגה

יש זמן שפירטה על הכוח והמדות, כי המוח שפירט על הפ"ב [שהוא מקור המדות] בהתדלדלותו [וכפי שפירטו], וכמאמר ח"ה שפירטו אינו כו"ל 19, ועל דבר זה נראה שיש להוסיף (כשהוא ע"י), אך אפשר שיהי' או חיבור שני כוחות הפ"ב אמנם בעת (לשינוי) אינה נזכרת מעלת הכוחות וה על זה, וגם אין אפי' אורה הבהירה והפירור כפי שהיא כשואדם על, היינו שאור האשכ המאיר א המדות ועל ידם בכל כוחות הנפש אינו בגילוי בעת השינה. ולכ"כ כ"כ דריות חיבור ב' הפכים בחסום, וכמו החלק פ"א דעיי' בקופא דמחטא. דמ"ע א"פ דחסום זה, כראיאת בגמרא 20 שאין מראין לו קאדם אלא מהרהרין כ"כ, אלא דזה גופא שחושב (ביום) שאין שאי אפשר שהיה מציאות של פ"א דעיי' בקופא דמחטא, הנה מחשבה זו גופא (כיון שאין חלום כ"א דברים בטלמים 21) מביאה אה"כ שהחלום על פ"א דעיי' בקופא דמחטא.

והענין בעבורת האדם, וישנם ענינים בעבורת האדם שמצד כל כחות נפשו. וכמו הענינים בני מאמלימים 22, וכמילא מונחים של ראי', דישראל הם במשנות ובהקציות ההתאמתות כו"ל ענינים, החץ מהענין דאנלי ה' אלקיל גו' 23, וגם מונה אפי' שצריך לעשות יצון קונו בכל הפרטים, שוחו מצד נקודה פנימיות נפשו שגם בשעת החטא הייתה באמונה אחר ית' 24, ועצמ"כ בנקודה היסודית והעיקרית דאנלי ה' אלקיל, דאנלי הוא כחך והיחודות 25, ואה"כ מביא זה פירי הנהגה והשנה דהיינו שמיטה. ויש ענינים שיכרך דחסום אותם גם בחוש המישוש שהוא החוש חכי החותנות 26, וע"ז הוא לארד גיסא, שיש ענינים שיכרך דחסום אותם רק בחוש השמיעה, כפי שאי אפשר להשיגם באופן שיכרך דחסום אותם רק והתנין רק דע"כ. וכאשר כל כח פועל פועלתו כפי ענינו, או הוצי' דחטא בדרכו בקיום החוג"ג, וכמ"ש 27, ושמוך דרך ה' לעשות דקפה ומשפט, דקאי על כל עניני החורה ומצותי'. וגם הכרשים שר' הם בהקציות השפירמות, כראיאת בהל"מ ע"ה 29, בא' בלימים שהימים שר' הם כבדשי הנפש) הוי יומין שיימין, כל יומא ויומא עכ"ל עכ"ל 30, אמנם כל ענינים אלו הם כשואדם הוא ע"ל (ברוחניות), אבל במעמד *

- (17) תניא פ"ב (י, רע"א), מוח"ג רכ"ב, פט"א, 18) ראה חו"ג רכ"א, ב.
- (19) חו"ג קנ"ב, א, 20) ברכות נו, פט"ב, 21) פירש"י ע"ה פ' וישב לו, י.
- מברכות שם, א, 22) שבת נו, א, 23) יחזק כ, ב, 24) תניא ספכ"ד, 25)
- ראה חו"ג יתרו לו, ב, 26) ראה מ"ג ח"א פמ"ו, 27) וירא יח, יט, 28)
- ראה חו"ג קכ"ט, א, רכ"ד, א, וראה ר"ה ואבדוהו יקו משל"ח (סח"מ) - פלוקס על רמ"ט, ושי"ג, 29) ח"י שרת כ"ד, א, 30) חו"ג צ"ב, ב.
- (17) תניא פ"ב (י, רע"א), מוח"ג רכ"ב, פט"א, 18) ראה חו"ג רכ"א, ב.
- (19) חו"ג קנ"ב, א, 20) ברכות נו, פט"ב, 21) פירש"י ע"ה פ' וישב לו, י.
- מברכות שם, א, 22) שבת נו, א, 23) יחזק כ, ב, 24) תניא ספכ"ד, 25)
- ראה חו"ג יתרו לו, ב, 26) ראה מ"ג ח"א פמ"ו, 27) וירא יח, יט, 28)
- ראה חו"ג קכ"ט, א, רכ"ד, א, וראה ר"ה ואבדוהו יקו משל"ח (סח"מ) - פלוקס על רמ"ט, ושי"ג, 29) ח"י שרת כ"ד, א, 30) חו"ג צ"ב, ב.

ומצב של שינה, דהיינו בזמן הגלות, שע"ז נאמר 31 אני ישנה בגלותא, לפי שבזמן הגלות כתיב 32 אוחותינו לא ראינו, שאין רואים בגלות את הענינים שאין בעת שהי' אלקיות בגלות, כי ישנו תעם והסתר דעולם (דעולם לשון העלמות) המעלים וכו', הוי זה פועל גם על הכחות, שהם בהתעלמות, וא"ל שהכחות הם במציאות בשלימותם, שהיה החורה היא נצחית 34, ולין שבצורה בכל הענינים הקשורים עם ראי' ושמינה ולמ"ח אברים ושם"ה גזרים, ואין הקי"ה מבקש אלא לפי כוחות, הוי בודאי שכל הכחות הם בשלימות, מ"מ הוי הם בהתעלמות, וצריך לעורר אותם משנתם כדי לחלק כל כח וכו' מקומו ועבודתו, אפי' לפניו הם במצב של שינה והעלם, ועל שיכור דריות חיבור שני הפכים, שכל איל ישראל מצד טבעו ומציאותו רוצה הוא קיים וצון קונו כפי"ד חרמב"ם 36 (שוחו מצד עצם נפשו שגם בשעת החטא הייתה באמונה אחר ית' ואין החטא אלא ענין חיצוני), ומ"מ הוא עושה החיפץ מזה, הוי אין לו חיבור ב' הפכים גורף מזה, וכ"ה גם בפרסיות יותר, דבעת החתפה ה"ה מהפך בשלימות עם כל הענינים הקשורים פוה, ואה"כ הולך מביח הכנה כביח המדרש 37 ואה"כ בתנן מנהג דרד אר"ג 38 (ודד אר"ג שע"פ חורה), אבל אה"כ כשהולך בעניני העולם ולעסקים יכור פ"פול (ר"ף) פמעמד ומצב של שינה והיכור הפכים, שיהי' במצב הפכי מפכי שהי' בעת החתפה.

והנה במדה שאדם מורד בה מודדין לו, וכאשר האדם למטה עובד מצדו, עבדותו כראוי וכו', ובאופן של ערות, או הוא משמיד לו גם מרמעה, דהנה כתיב 39, והשקפה ממעון דרשך מן השמים וברך את עמך את ישראל נו', וכאשר קמעה האור הוא בגילוי (היפך ענין השינה), הנה או ישראל נראים לדבר חשוב, עד שנוי' השקפה נו', וברך, וכל השקפה שבמקרא קרעה חוץ מהשקפה נו', שהולך מדת הולנו דרוחמים 40, כי כשעושים רצונו הנה לא ינום ופ"א משא"כ כאשר אני ישנה בגלות הנה או צ"ל ויקץ ליט"ה יישן 41, שצ"ל פתק"י מבתי' השינה, וא"ל שנאמר כאן לישן בל"ה תדמנת, שהרי גם או פ"א ינום ולא יישן שומר ישראל, וכראיאת במדרש 42, מה צ"ל זה בשעה שהוא ישן עינו אחת פתוחה ועינו אחת קמוצה, כך הקי"ה בשעת גלותו וצרותו של ישראל נוהן עינו עליהם פשומים (ועין

- (31) שיה"ש ה' ב, חו"ג צ"ב, א, 32) חתלים עד, ס, 33) לקי"ה שלח לו, י.
- (34) תניא רמ"ז, 35) כמדר"ל פ"ב, ג, 36) הוי גזירש"י פ"ב, 37)
- ראה ברכות בסופה, ש"ל"ע אות"י א"ה סק"ה, ושי"ג, 38) ברכות לו, ב.
- (39) תנא כו, סו, 40) פירש"י ע"ה פ' וירא יח, יט, וראה ירושלמי מע"ש פ"ה ח"ה, וראה אות"ה תנא ע' החומר (ס"ב), 41) חתלים עד, סח, 42) שחש"ל פ"ה.

בס"ד. ש"פ חשא, פ' פרה ה'ח"מ.

וידבר ה' וגו' זאת חוקת התורה אשר צוה ה' וגו'. וידוע החוקק בזה בלשון אג"מ. מהו אשר צוה ה', הא כתיב חזקה וידבר ה', נאמר זאת חוקת הפרה כמו ואחזקת הפסחה, דמשמע מזה, דעם היות שפרה אדומה היא מצוה מסוימת בתורה, מ"מ היא החוקה דכפ"ת החזקה. ובייחוד אינו מובן, והרי כפ"ת ענין חומ"צ הוא בתחום הקדושה, ופרה אינו נעשית מחוץ פ"ג, מחמתל, היינו מחוץ לתחום הקדושה. דג' המחנות הם תחום הקדושה, י"א מבני מחנה שכינה, אלא אפילו מחנה ישראל הוא מקום הקדושה והיתה בו השראה השכינה כמ"ש וישכנהו בתוככי גו'. והטעם לזה כי ע"פ ה' יתנו ול"פ ה' יסעו, שהחגי' היא ע"פ ה', וחזק פ"ג, מחנות היינו מחוץ לתחום הקדושה. ולפי זה צ"ד פהבין א"ד אפשר שמצוה זו (פרה אדומה) שהיא מחוץ פ"ג, מחנות, היא החוקה דכפ"ת החזקה ומצוותי'.

ויבין כל ע"פ זה מה שאר"ץ במדרשו, משל פ"ג שפרה שסינין פלטיין של מלך אמר המלך תבוא אמו וחזקתה את הצואה, כד אמר הקב"ה תבוא פרה והכפר פ"ג מעשה העגל. דמה מובן, שפרה אדומה היא החוקק על כפ"ת ענין החטאים. דהנה ידועת דכשעת מ"מ פסחה זוחמתו ול"י חטא העגל חזקתו, ועוד, דחטא העגל הוא חטא כפ"ת, שהוא המקור והשרש לכל החטאים והעונות שלאחריו, דמהו מובן שפרה אדומה (המכפרת על מעשה העגל) היא החוקק דכפ"ת ענין החטאים.

וחזקתו הוא, דהנה פרה אדומה בעבודת האדם הו"ע, עבודת החטובה, שהיא בבחי' דיליג כמעלה מכל החטובות. וזהו

- (1) חקת י"ט, א-ב. (2) ר"פ חקת. (3) ראה רד"ה זה הרע"ה (המשך הרע"ה ח"ב ע' א"מ). (4) בא י"ב, מג. (5) ראה גם רד"ה זה הרע"ה, חפ"א. (6) ראה לק"ה שם. סר"ה זה הרע"ה (המשך תה"ל ע' א"ב ואילן). (7) יוסף שם, א. ספר ופרש"י ע"פ חקת שם, ג. רפ"ב ה"ל פרה אדומה רפ"ג. (8) ראה לק"ה שם נה. ג. אה"ת חקת ע' חז"ק, ופ"ב. (9) תרומה כה, ח. (10) ראה של"ה שם, א. ר"א, א. שכה, ב. שכו, ב. ופ"ב. (11) בתעלות פ"ט, ב. וראה עירובין נה, ב. וראה אה"ת שם ע' חז"ק, כד ה' ה' אה"ת חקת ה' (בספרו). פורש"י ע"פ ע"ב, א. א. (14) חז"א נב, ב. קפו, ב. ח"ב ע"ב, ב. ועוד. (15) ראה פרש"י ע"פ ח"ב חשא לב, לד ופרש"י סמנחדין קב, סע"א. וראה לק"ה שם ע' 978 ובתעודת 25. (16) אה"ת שם ע' חשכ, ועוד. וראה לק"ה שם סא, ר"ש ע"ד. (17) ראה לק"ה שם, ג. ובארנה - י"ה שובה ישראל חש"ל (סח"פ - פלוקס ע' קפו ואילן).

נפלאות, היינו שאפ"ן בע"ד הנפלאות שהיו בימי יציאת מצרים, ואפ"ן בע"ד הנסים שהיו במשך כל ימי הגלות, יהיו הנסים או באופן של נפלאות, ובאופן של אראג, שיראו אותם בחוש הראי, על שיראו אותם בעיני כשר (כפ"ת ארמ"ד האמצעי בשער האמונה), במהרה בימינו ממש, כביאת משיח ב"קנו.

(79) מכה ז, טו. (80) ראה אה"ת ז"ד ע' חפ"ו ואילן. (81) ראה שם פ"ה, וראה גם ח"ה תצות חפ"ב, א ואילן.